

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Σεπτεμβρίου δεκαεννέα
καὶ τῆς Γαλλίας πρῆξις γεννάτα.

Ἐτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐξακόδα και τριάντα,
σπουδαϊότατα συμβάντα.

Μία δωρεὰ μεγάλη, ποῦ μὰς ἔκασαν οἱ Γάλλοι.

Καινούριας πλάκωσαν χαραί, εὐτυχημένοι χρόνοι,
τί τυχερός Προθυπουργός, τί τύχη θὰ μὰς φέρη!...
'στὸν Γάλλον ἀντιπρόσωπον μισθός δὲν θὰ πληρῶνῃ
τῆς δόλιας Ψωροκόστας τὸ τρίτο τὸ κεμερί.
Μεγάλο κέρδος, βρε παιδιὰ, καινούρια μεγαλειὰ,
καὶ θὰ πληρῶνῃ τοῦ λοιποῦ τὸν Γάλλον ἢ Γαλλία.

Ὡς τόσο πάντα πρόθυμοι Φιλέλληνας οἱ Γάλλοι,
δὲν θέλει τέτοια Δύναμις θηλιὰ κι' εἴω νὰ βάλῃ,
μήτε τὴν μύγα σφίγγεται μὲ τῶς λοιποῦς νὰ σφίγγῃ
καὶ νὰ τῆς βγάλλῃ ζυγία.

Διὰ χιλιαδούλιας μετρηταῖς κερδοῦμεν τὸν μήνα,
χαρὶ σὲ κάθε νησιτὸ τοῦ καπρὸν κέρφη.
Διὰ χιλιαδούλιας μετρηταῖς, ἔξαξοτε τὰ σκελίτια,
φάτε καὶ πιάτε, βρε παιδιὰ, σ'αὐτὰ πάντα Βλατεῖτια.

Καὶ τώρα ποῦ τὴν Τράπεζα σουφρῶνον 'στὴ Λαμία
καὶ δένουν τὸν Ταμίτ,
τώρα ποῦ μεταρρυθμίσι θὰ κάμ' ἡ καινούρια,
φαντάσου νὰ μὰς ἔλεγον οἱ δανεισταὶ μιά 'μίτρα:

«Μεγάλ' ἢ νῆα δόξα σας, μεγάλο τόνομά σας,
τὸ δάνειο τῶν ἑκατὸ νὰ μείνῃ χάρισμα σας.
Κυττάζομε μὲ λύπη μὰς πὺς γιὰ παρά φοβᾶτε,
βλέπομε πὺς ἡ πρόδος χωρὶς λεπτὰ κολώνια,
γιορῶσι νὰ τὸ κλιφῆτε, γιορῶσι νὰ τὸ φάτε,
καὶ κἀνέτε τὸ προκοπή, ρουσοῖσι καὶ γαλιῶσι:

Φαντάσου τί χερὰ τρελλὴ
γιὰ μῖα τέτοια προσβολή.
Καὶ 'στὴν ἀρχὴ θὰ κάναμε τὸ εὖρο πὺς δὲν θέλομε
καὶ πῶς τὸ στέλλομε.

Θεὸς φυλάξι, δανεισταὶ, τὰ δανεικὰ νὰ πάρωμε;
μὲ δωρεαῖς τόνους μὰς δὲν θὰ τὸ στραπατσάρωμε.

Τέτοια θὰ τοῦς ἐλίγαμε κι' ἄλλα πολλὰ σκερτσάκι
μὲ κάρωμα καὶ πῶξα,
γιὰ νὰ μὴ ρεζιλιώσωμε τὸν πλοῦσιον τὸν τόπο,
ἀλλ' ὕστερα τὸ δάνειο θὰ τρώγαμε μὲ τρόπο.

Φαντάσου τί χερὰ τρελλὴ
γιὰ μῖα τέτοια προσβολή.

Πόσοι δὲν θὰ καλύτερωναν πεινῶντες πατριῶται,
ἀμίσους θὰ δυνάμομε κάθε κοιλιά ποῦ 'φίρνε,
φυγὴ μου μεταρρυθμίσι ποῦ θὰ 'γινόταν τότε
καὶ τί γαλιῶνα θάπερναν κι' ἐκείνοι ποῦ δὲν 'πήρνε.

Συμβούλιον Ναυάρχων δοδαρῶν κι' ὁ Φασουλῆς ὡς Ναύαρχος παρῶν.

Φασ.—Λοιπὸν παρουσιάζομαι περιδείῃ 'μπροστά σας
καὶ κάθουμαι κοντὰ σας.

Μὲ ζῆλον φθάνο περισσὸν
καὶ μ' ἀσπασμοῦς μυρῖους
πρὸς τῶν μεγάλων κολοσσῶν
τοῦς κραταιοῦς κυρίου.

Ἴδου σὰν Ναύαρχος κι' ἐγὼ τῆς ἀκαμάτου χώρας
μὲ τρικαντὸ τῆς φρας.

Κατὰ ζῆλον καὶ θάλασσαν κατὰ καιροῦς ἐπάλασσα
κι' ἰθαύμασον τὸ μένος μου καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
τὸν δ' Ἑλληνα Προθυπουργὸν θερμῶς τὸν παρεκάλεσα
'στου μαρτυρίου τὸ νησι μὲ στόλον νὰ μὲ σταλῇ,
ὅμως ὁ πολυφίλητος
σιπηλὸς κι' ἀμύλητος
δὲν μούδωσε τοῦλάχιστον μῖαν ἀποστολεῖν
νῆα γιὰ Ναυαρχία.

Και καταφάναυ Ναύαρχος μὲς ὅτῃσ' ὀφραγὴ τὸ χῶμα
χωρὶς μίαν ἀσκολίδα,
πλὴν αἵμα σφάζει, Ναύαρχοι, θερμότερον ἀκόμα
ὅτῃν καθεμὰ μὲν φλίδα.

Κί' ἂν δὲν ἐξαναστειλαμε καθάβια φλογερὰ
ὅτῃς Κρήτης τὰ νερά,
μὰ μὴ θαρρήτε, Ναύαρχοι, γιὰ πάντα πῶς ὕχασαμε
κί' ἄλα πῶς τὰ ζεγάσαμε.

Παρόλ ντ' ὄνιερ σὰς βεβαίῳ πῶς τῶν Ρωμῶν τὸ γένος
προσωρινῶς και πρὸς καιρὸν κρατεῖ και καταστέλλει
τὴν ἐξαλλὸν του τὴν ὀργὴν και τὸ κολλᾶζον μένος,
πλὴν ἢ γαλήνη θύελλαν δεινὴν προαναγγέλλει,
και καταφαίνεται ὀπουδὴ και προτοιμασία
νὰ ξαναγίνῃ γρήγορα τῶν πῶδων του θυσία.

Τοσοῦτοι πῶθοι, Ναύαρχοι, δὲν λημονοῦντ' εὐκόλως
κί' ἂν ὁμηρα δὲν φαίνεται και τῶν Ρωμῶν ὁ Στόλος,
ἄλλ' ἔχομεν ἐπισκευὰς του Στόλου του κλεινοῦ,
νυχθημερὸν διόρθωσις, ἀνόρθωσις και πάστρα,
νάσαι και πάλιν ἔτοιμος γιὰ τὸ Καραμπουροῦ
και γιὰ τῆς καφῶ - Πρέβεδας τὰν χερσὶματα τὰ κάστρα.

Μὴ θαρρήτε πῶς θ' ἀλλάξῃ τῶν Ρωμῶν ὁ χαρακτήρ,
κί' ὅπως Βόας συσφιγκτῆρ
σὰν παραχορτάσῃ πέρτε σ' ἕνα λήθαργο βαθὺ
δίχως κὰν νὰ κουνῆθῃ,
οὕτω πῶς κί' ἢ Ρωμηροσύνη, τῶν πολέμων ἢ σαλιέρα,
τώρα ποῦφαγε τὴν δόξα μὲ τῆς σούπας τῆν χουλιέρα,
ληθαργεῖ και ρεχατεῖται
και τὴν δόξα τῆς χωνεῖται,
και ὅτῳ σφάζιμο τῆς Κρήτης και ὅτῳ πένθη τὰ νεπὰ
διὰ στόματος Ζήτημ νερκαμμένη σιωπῆ.

Μὴ τὸν λέοντα ζυπῶντε,
μὰ σιγὰ σιγὰ περνάτε,
μήπως ἔλασα ζυπῆση
και τὸν κόσμον συγχλονίσῃ.

Τὴν Εὐρώπην ὡς σωτήρα
δὲν τὴν θέγαται τὸ γένος,
τρίματε τὸν Συσφιγκτῆρα
σὰν χωνεῖ νερκαμμένος.

Ὁ καθένας τὴν Ἑλλάδα
δὲν τὴν πέρη σοβαρὰ,
θυμηθῆτε τὴν ἀγλάδα,
πούχει ἔπισω τὴν οὐρὰ.

Πῶς κί' ὁ Θεωδωρὸς κοιμάται,
τὸ θῆριον τῶν πολέμων,
και τριγύρω του βρυχάται
ὁ βαρῆρομοσ ὁ δαίμων.

Σὰν τὴν μαρμαροκόλωνα
στέμαται ὅτῃν Κρησιοῖδ,
και μίλει γιὰ τὸν ἀγῶνα
και φρεσκαίρει ὅτῃν ὀροσιὰ.

Μῆπρὸς ὅτους φύλακας τῆς Κρήτης
ἔρχομαι κί' ἐγὼ πάλιτῃ
τῆς Ἑλλάδος τῆς ὀργῆς ἐκ βοῆς φιλοπατρίας,
τῆς μεγάλης νικητρίας,
τῆς τεμνοῦσῃς νέους ὀρομοῦς και μεταρροθυζομένης
πρὸς κατάπληξιν και τρέμον τῆς χασκοῦσῃς οἰκουμένης.

Χαιρετῶ σας, Ναύαρχοι μου,
και σὰς ἐγὼ ὅτῃν ψυχὴ μου.
Τόπον τόπον νὰ καθίσω,
καὶ σὰν Ναύαρχος κί' ἐγὼ
σ' ἄλα νὰ σὰς βοήθῃσω,
σ' ἄλα νὰ σὰς ὀδηγῶ.

Ὁ Σκριδῶφ, Ποτιὲ τῶν Γάλλων, και σὺ Νόελ κί' Ἰταλέ,
χάρισι μου ἔνομα σου και τὸ ἔγχεσα καλέ.

Κόξα φάρα, μίο κάρο;
ταπεινῶς σὰς χαιρετῶ,
και μαζὶ σὰς σὺλῆρω
σχέδια του Καννεβάρο.

Ἄου ντοῦ γιουῦ ντοῦ, σὶρ Νόελ; πᾶν κί' Ἑγγλέζοι σας καμ-
πόσοι,
Ρώσοι Ναύαρχοι, τὴν γλώσσα τῶν Ρωμῶν νικητομῆαι;
πῆς τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης δίχως ἄλλο θὰ τελειώσῃ
κὰν Νοέμβρη, κὰν Δεκέμβρη, κὰν τὸν κόκκινον τὸν Μᾶν;

Γάλλοι Ναύαρχοι Ποτιέ,
λόγος γρήγορα πιτιέ,
μ' ἄλλους ἄλλους εὐσπλαγγιστοῦ σὰν προτάτης μας και σὺ
τὸ μαρτυρικὸ νησι.

Ἐστὸ Συνέδριον ἰδῶ
κουρασμένοσ ἀριβάρο,
ρίρτε γρήγορα νὰ ὄω
τὰ χαρτιά του Καννεβάρο.

**Ο Ναύαρχος ὁ Φασουλῆς
καθίζει μετὰ δυστολῆς.**

Φ. — Πέρτω θέσι και καθίσει
και σὺλῆθηιν ἀρχίλλω.

Βλέπω μὲ τὸ παραπάνω πῶς ἀνταμοιθῆ σὰς πρέπει,
βλέπω πῶς κανεὶς τὸν ἄλλον ποτηρῶ δὲν ὀποβλέπει,
μὴ σκέψῃς σὰς ἐνόει, μὴ σκέψῃς σὰς χωρίζει,
κί' ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον λέγει: «παλαμῆδα σου μυρίζει»,
βλέπω τὴν ὀμορφίαν και τὴν τόσην σας ἀγάπην,
πού τρωμάζει τὸν Σατράπην,
κί' ἐκτιμῶ τὸν τόσον ἔθλον και ταμίετρητὰ σας μέτρα,
πού μὲ τούτα μὲς ὅτῃν Κρήτῃ δὲν θὰ μείνη μήτε πέτρα.

Τρέμω δὲ τοὺς κεραυνούς
τῆς δικαίας σας ὀργῆς,
πού κλονίζουσι οὐρανοῦς
και τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Βλέπω τίλος ὅτι ὀφάνει τῆς γαλήνης ὁ καιρὸς,
ἔν κί' ἐκ τῆς ὀμορφίας ἀπεχόρσαν σκληρῶς